

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 11.

Ljubljana, dne 1. novembra 1899. VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

XI. Zmernost.

ralju Macedonskemu, Filipu, je moral njegov služabnik vsako jutro zaklicati: „Spominjaj se, o kralj, da si človek!“ Kralj Filip je bil pagan, to pa je dobro vedel, da je le oni človek srečen in vreden imena „človek“, ki kroti vsa nedovoljena nagnjenja, in ne ravna kakor žival, ki tega ne more storiti. Čednost, vsled katere kristijan kroti vsako nedovoljeno, zlasti čutno ali nečisto nagnjenje, kar je pa dovoljeno, pa le zmerno uživa, imenujemo zmernost. Prištevamo jo štirim poglavitnim čednostim.

1. Kakor vsake čednosti, moramo se tudi zmernosti naučiti v mladosti. Najboljša vaja za to je premagovanje; ako se navadimo premagovati v dovoljenih

rečeh, potem se bomo lahko premagali tudi tedaj, kadar nam to zapoveduje božja ali cerkvena zapoved. *Sv. Alderih* je že v mladosti le malo jedel, tako da se pri obedu nikdar ni prav popolnoma nasitil. Včasih je jedel samo jedno jed, ali pa si je vzel kake jedi, ki je drugi niso marali. Večkrat so ga tovariši zasmehovali in ga imenovali sv. Janeza, ki je divji med in kobilice. Smehljaje jim je odgovarjal Alderih: „Preveč me častite, jaz nisem sv. Janez, rad bi pa postal.“

2. Kakor Alderih v jedi, zatajevali so se drugi dobri otroci v drugih dovoljenih rečeh. *Frančiška Malvina O'Konor* se je pripravljala v samostanu „presv. Srca“ v Parizu za prvo sv. obhajilo. Ker je bila slabotnega zdravja, morala je navadno dalje spati, kakor druge gojenke. Pa kmalu si je jela očitati zavoljo tacega priboljška. „Sicer prav rada spim“, je odkritosrčno povedala svojim učiteljicam, „pa bi vendar še veliko rajše vstajala, da bi hodila k sv. maši.“ Ko predniki niso hoteli vstreči njeni želji, prosila je svoje sorodnike v mestu, naj govoré za njo, in tako je dobila dovoljenje, da je smela vsak dan biti pri sv. maši. Ker je pa bila tako zmerna v uživanju spanja, ki je dovoljeno in potrebno za zdravje, je potem veliko večjo moč imela v bojevanju zoper napake in se je tako posebno dobro pripravila za prvo sv. obhajilo.

3. Otrok, ki se navadi zmernosti, je krotek in ponižen; pri učenju se razodeva ta čednost v stanovitni pridnosti, na zunaj se že kaže v priljudnem obnašanju. Tudi pri razveseljevanju se razodeva, ker tak otrok nikdar ne prestopi mej spodobnosti. *Sv. Alojsij* je vse svoje življenje obžaloval, da je kot majhno dete izpregovoril nekaj nečednih besedij, ki jih je slišal od vojakov, pa še ni umel njih zlobnosti; pozneje ni nikdar izrekel kake nespodobne besede, in ostro je posvaril vsakega, kateri bi se bil drznil v njegovi pričujočnosti kaj takega govoriti. V dejanju je bil vedno vsem v spodbudo in prelep zgled. Pri neki igri bi bil moral na steni poljubiti senco neke soigrajoče deklice, a ko je to opazil, se vstraši in zbeži, in nihče ga ni mogel več pripraviti, da bi igral tako igro. Kot mladenič je bival dve leti na španskem dvoru. Kar je bilo veličast-

nega, krasnega, bliščečega in mamljivega, vse se je tu izkazovalo. Tisoč in tisoč novih rečij je vabilo njegov pogled. Alojzij pa se je skrbno ogibal vseh zapeljivih veselic in mehkužnih gostij, tako da je tudi na španskem dvoru ohranil angeljsko čisto srce. Pripomogla je k temu njegova zmernost; zmernost pa si je pridobil s premagovanjem.

A. Stroj.

Sirota Jelica.

„O mati, zlata mati,
Kako me to boli,
Da le na vašem grobu
Nobene sveče ni!“

In solzna je molila,
Prosila je Boga,
Da z mamico pokojno
Naj milostno ravna...

A v prvih sanjah vidi
Blesteč nebeški svit
— Zveličanja znamenje —
Nad materjo razlit.

L. Černež.

